

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

16. března 2017¹

„Řízení o předběžné otázce — Celní unie — Celní kodex Společenství — Článek 220 odst. 2 písm. b) — Dodatečný výběr dovozního cla — Legitimní očekávání — Podmínky použití — Chyba ze strany celních orgánů — Povinnost dovozce jednat v dobré víře a ověřit okolnosti, za kterých bylo vydáno osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ — Důkazní prostředky — Zpráva Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF)“

Ve věci C-47/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (správní senát Nejvyššího soudu, Lotyšsko) ze dne 20. ledna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 27. ledna 2016, v řízení

Valsts ieņēmumu dienests

proti

„Veloserviss“ SIA,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, J.-C. Bonichot a S. Rodin (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za lotyšskou vládu I. Kalniņšem a K. Freimanisem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Caeirosem, jakož i I. Rubene, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

¹ — Jednací jazyk: lotyština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. 2000, L 311, s. 17) (dále jen „celní kodex“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Valsts ieņēmumu dienests (lotyšská finanční správa, dále jen „finanční správa“) a společností „Veloserviss“ SIA v otázce výběru dovozního cla a daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) navýšených o úroky z prodlení v rámci kontroly celního prohlášení po propuštění zboží.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 78 odst. 3 celního kodexu, nadepsaný „Kontrola prohlášení po propuštění zboží“, stanoví:
„Nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.“

- 4 Podle čl. 220 odst. 2 uvedeného kodexu:

„S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud:

[...]

- b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání osvědčení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné přiměřeným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného osvědčení však není chybou, je-li osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že si orgány vydávající osvědčení byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim;

[...]“

- 5 Podle čl. 72a odst. 4 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 1602/2000 ze dne 24. července 2000 (Úř. věst. 2000, L 188, s. 1):

„Původ zboží vyváženého ze země regionálního sdružení do jiné země stejné skupiny, kde má být dále zpracováno nebo opracováno nebo odkud má být zpětně vyvezeno v případě, že nedochází k žádnému dalšímu zpracování ani opracování, se prokazuje osvědčením o původu zboží na „tiskopise A“ vydaným v první uvedené zemi.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 6 Dne 17. května 2007 dovezla společnost Veloserviss z Kambodži do Evropské unie jízdní kola, která zde chtěla uvést na trh. Na základě osvědčení o původu zboží vydané kambodžskou vládou dne 16. února 2007 společnost Veloserviss nezaplatila clo ani DPH.
- 7 Finanční správa provedla během roku 2008 první celní kontrolu po propuštění zboží za období, v němž byla dotčená jízdní kola dovezena. Nezjistila žádnou nesrovnalost a společnost Veloserviss vyhověla rozhodnutí přijatému v návaznosti na tuto kontrolu.
- 8 V roce 2010 získala finanční správa od Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) informace, že osvědčení o původu zboží vydané kambodžskou vládou k dotčenému zboží není v souladu s unijním právem.
- 9 Na základě těchto informací finanční správa podruhé po propuštění zboží zkontrolovala jediný administrativní dokument, který společnost Veloserviss předložila, a konstatovala, že toto zboží bylo neoprávněně osvobozeno od cla.
- 10 Finanční správa proto rozhodnutím ze dne 23. července 2010 uložila společnosti Veloserviss povinnost zaplatit clo a DPH navýšené o úroky z prodlení.
- 11 Společnost Veloserviss proti tomuto rozhodnutí následně podala žalobu znějící na jeho zrušení.
- 12 Administrativā apgabaltiesa (krajský správní soud, Lotyšsko) přezkoumal věc v odvolacím řízení a rozsudkem ze dne 27. března 2014 potvrdil zrušení rozhodnutí finanční správy ze dne 23. července 2010 zejména s tím, že na základě čl. 23 odst. 1 vnitrostátní právní úpravy o daních a poplatcích nebyla finanční správa oprávněna provést novou kontrolu po propuštění dotčeného deklarovaného zboží, neboť první kontrola vzbudila u společnosti Veloserviss legitimní očekávání a tato společnost splnila všechny podmínky stanovené pro předložení celního prohlášení, jelikož nemohla objektivně vědět, že příslušný kambodžský orgán vydal osvědčení, které neodpovídá požadavkům unijního práva. Společnost Veloserviss proto jednala v dobré víře.
- 13 Finanční správa podala k předkládajícímu soudu kasační opravný prostředek.
- 14 Předkládající soud rozhodnutím ze dne 11. září 2014 podal první žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která se v podstatě týkala toho, zda čl. 78 odst. 3 celního kodexu umožňuje omezit oprávnění celních orgánů zopakovat kontrolu prováděnou po propuštění zboží, jak stanoví lotyšská právní úprava o daních a poplatcích.
- 15 Rozsudkem ze dne 10. prosince 2015, Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803) odpověděl Soudní dvůr na tuto otázku záporně.

- 16 Předkládající soud má nicméně v rámci téhož kasačního opravného prostředku, jenž k němu byl podán, za to, že v rámci něj vyvstávají též otázky týkající se pojmu „dobrá víra“ osoby povinné zaplatit clo ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.
- 17 V této souvislosti finanční správa podle předkládajícího soudu tvrdí, že Administrativā apgabaltiesa (krajský správní soud) dospěl zcela nepodloženě k závěru, že společnost Veloserviss jednala v dobré víře, a tudíž se nemůže dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Soudní dvůr v bodech 36 a 40 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012, Lagura Vermögensverwaltung (C-438/11, EU:C:2012:703), rozhodl, že orgány státu vývozu nemohou zavazovat Unii a její členské státy při jejich posuzování platnosti osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, když mají celní orgány státu dovozu pochybnosti o skutečném původu zboží.
- 18 Společnost Veloserviss před předkládajícím soudem uvádí, že Administrativā apgabaltiesa (krajský správní soud) použil uvedené ustanovení právem vzhledem k tomu, že se celní orgány státu dovozu ani sama společnost jakožto dovozce nemohly přesvědčit o chybě ze strany orgánů státu vývozu a společnost Veloserviss jednala v dobré víře, když finanční správě předložila informace, kterými disponovala, respektive ty, s nimiž byla obeznámena. Administrativā apgabaltiesa (krajský správní soud) v tomto ohledu správně vycházel z rozhodnutí Komise C (2012) 8694 ze dne 30. listopadu 2012, jímž se stanoví, že je upuštění od dodatečného zaúčtování dovozního cla v jednotlivém případě oprávněné (spis REC 01/2011), jelikož skutkové okolnosti, na základě kterých Komise k přijetí tohoto rozhodnutí dospěla, jsou v podstatě totožné s okolnostmi ve věci v původním řízení.
- 19 Předkládající soud se v tomto ohledu domnívá, že z judikatury Soudního dvora k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu vyplývá, že pokud vývozce pochybil při předkládání informací, je možné provést dodatečný výběr cla. Pokud se naproti tomu chyby dopustily celní orgány země vývozu, které věděly nebo vědět měly, že dotčené zboží nesplňuje požadované podmínky, nemůže být podle předkládajícího soudu předložení nesprávného osvědčení na újmu dovozci.
- 20 Předkládající soud si nicméně klade otázku o použitelnosti čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu ve věci jako je ta, která mu byla předložena, kdy zpráva OLAF uvádí jak skutečnost, že vývozce poskytl celním orgánům země vývozu nesprávné informace, tak skutečnost, podle níž celní orgány země vývozu pochybily, když vydaly osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“. Předkládající soud se rovněž táže na to, do jaké míry je třeba přihlídnout k právnímu a skutkovému posouzení prováděného OLAF.
- 21 Za těchto podmínek se Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (správní senát Nejvyššího soudu, Lotyšsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být povinnost dovozce jednat v dobré víře, která je uvedena v čl. 220 odst. 2 písm. b) [celního kodexu], definována tak, že
- a) zahrnuje povinnost dovozce ověřit okolnosti, za kterých bylo vydáno osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, které obdržel vývozce (osvědčení o součástech, z nichž se skládá zboží, činnost vývozce při výrobě zboží atd.)?
 - b) dovozce nejednal v dobré víře, jakmile v dobré víře nejednal vývozce (například když vývozce nesdělí celním orgánům státu vývozu skutečný původ nákladů nebo hodnotu součástí, z nichž se skládá zboží atd.)?
 - c) povinnost jednat v dobré víře nebyla splněna z pouhého důvodu, že vývozce poskytl celním orgánům státu vývozu nesprávné informace, a to i tehdy, když při vydání osvědčení pochybily samotné celní orgány?
- 2) Může být povinnost dovozce jednat v dobré víře, která je uvedena v čl. 220 odst. 2 písm. b) [celního kodexu], po právní stránce dostatečně prokázána prostřednictvím obecného popisu situace, který je uveden ve zprávě OLAF, a prostřednictvím závěrů OLAF, nebo jsou vnitrostátní celní orgány přesto povinny shromáždit dodatečné důkazy o jednání vývozce?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 22 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že se dovozce může podle tohoto ustanovení, odvoláváje se na dobrou víru, dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla v případě, že celním orgánům státu vývozu poskytl nesprávné informace, zejména o skutečném původu nákladů nebo hodnotě součástí, z nichž se skládá dotčené zboží, nejen vývozce, nýbrž pochybily také tyto samotné celní orgány, když vydaly dotčené osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, nebo v případě, že tento dovozce neověřil okolnosti, za kterých bylo celními orgány státu vývozu toto osvědčení vydáno, např. osvědčení o součástech, z nichž se skládá zboží, nebo činnost vývozce při jeho výrobě.
- 23 Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba nejprve připomenout, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla (rozsudky ze dne 18. října 2007, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31, a ze dne 10. prosince 2015, *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, bod 43).
- 24 Z ustálené judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že se dovozce může podle tohoto ustanovení účinně dovolávat legitimního očekávání, a tudíž využít výjimky z dodatečného výběru cla stanovené v tomto ustanovení pouze, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby pochybení, jehož se tyto orgány dopustily, bylo takové povahy, že jej osoba povinná zaplatit clo, která jednala v dobré víře, nemohla přiměřeným způsobem zjistit, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz zejména rozsudky ze dne 18. října 2007, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 35, a ze dne 15. prosince 2011, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47).
- 25 Tyto podmínky se v podstatě týkají rozdělení rizik plynoucích z chyb nebo nesrovnalostí, kterými je stíženo celní prohlášení v závislosti na jednání a náležité péči každého ze zúčastněných subjektů, a sice příslušných orgánů státu vývozu a státu dovozu, vývozce, jakož i dovozce.
- 26 Zprv je třeba zkoumat, zda se dovozce může podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dovolávat legitimního očekávání s poukazem na dobrou víru, jestliže celním orgánům státu vývozu poskytl nesprávné informace, zejména o skutečném původu nákladů nebo hodnotě součástí, z nichž se skládá dotčené zboží, nejen vývozce, nýbrž pochybily také tyto samotné celní orgány, když vydaly dotčené osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“.
- 27 V této souvislosti je třeba uvést, že v souladu s první z podmínek připomenutých v bodě 24 tohoto rozsudku je legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo hodné ochrany stanovené v uvedeném článku pouze tehdy, když základ, na kterém spočívá toto očekávání, vytvořily „samotné“ příslušné orgány (viz rozsudky ze dne 18. října 2007, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31, a ze dne 10. prosince 2015, *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, bod 44).
- 28 Právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, tedy zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz rozsudky ze dne 18. října 2007, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31, a ze dne 15. prosince 2011, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 54).
- 29 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že čl. 220 odst. 2 písm. b) třetí pododstavec celního kodexu nelze vykládat v tom smyslu, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ celními orgány státu vývozu představuje chybu na straně těchto samotných orgánů, jsou-li tato osvědčení

založena na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, ledaže je zjevné že si uvedené orgány byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 19).

- 30 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že z předkládacího rozhodnutí, a zejména ze znění první otázky písm. c) sice vyplývá, že předkládající soud vychází z předpokladu, že celní orgány státu vývozu pochybily, když vydaly osvědčení o původu zboží dotčené ve věci v původním řízení, Soudní dvůr však není schopen určit přesnou povahu této chyby ani to, do jaké míry příslušné orgány státu vývozu byly – nebo být mohly – nesprávným prohlášením vývozce uvedeny v omyl.
- 31 Je tedy na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda bylo ve věci v původním řízení vydáno nesprávné osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ v důsledku chyby na straně samotných celních orgánů státu dovozu, nebo v důsledku prohlášení vývozce, jejichž nesprávnost nebyla – a být nemohla – těmito orgány zjištěna.
- 32 Bude-li prokázáno, že nesrovnalost, kterou je stíženo osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, vyplývá ze zaviněného jednání vývozce a že příslušné orgány státu vývozu nemohly ani nemusely zjistit, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení, je na dovozci, aby nesl důsledky spojené s předložením obchodního dokumentu při pozdější kontrole, který se ukáže jako chybný, takže tento dovozce v takovém případě nemůže rozporovat dodatečný výběr cla (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. května 1996, *Faroe Seafood a další*, C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 92, a ze dne 14. listopadu 2002, *Ilumitrónica*, C-251/00, EU:C:2002:655, bod 43).
- 33 Jestliže tedy celní orgány státu vývozu pochybily, když vydaly osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, a tato chyba je způsobena nesprávností informací poskytnutých těmito orgánům vývozcem, zejména pokud jde o skutečný původ nákladů nebo hodnotu součástí, z nichž se skládá dotčené zboží, nemůže se dovozce podle tohoto ustanovení, odvolávaje se na svou dobrou víru, dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla, ledaže je zřejmé, že si celní orgány státu vývozu byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že příslušné zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.
- 34 Zadruhé je třeba určit, zda se dovozce může podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dovolávat legitimního očekávání s poukazem na dobrou víru, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla, přestože neověřil okolnosti, za kterých bylo celními orgány státu vývozu vydáno osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, např. osvědčení o součástech, z nichž se skládá zboží, nebo činnost vývozce při jeho výrobě.
- 35 Uvedená otázka se konkrétně týká náležité péče, se kterou je dovozce povinen postupovat, aby bylo možné mít za to, že ve smyslu uvedeného ustanovení jednal v dobré víře.
- 36 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že i kdyby bylo v projednávaném případě třeba přičíst chybu na vrub aktivnímu jednání celních orgánů státu vývozu, bylo by dále nutné v souladu s judikaturou citovanou v bodě 24 tohoto rozsudku, aby se jednalo zejména o chybu takové povahy, že ji osoba povinná zaplatit clo, která jednala v dobré víře, nemohla přiměřeným způsobem zjistit, i přes svou profesní zkušenost a náležitou péči, se kterou postupovala (viz zejména rozsudek ze dne 14. listopadu 2002, *Ilumitrónica*, C-251/00, EU:C:2002:655, bod 38).
- 37 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že je na hospodářských subjektech, aby se v případě, že mají samy pochybnosti o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu, nebo o definici původu zboží, informovali a opatřili si veškerá možná vysvětlení k ověření toho, zda jsou tyto pochybnosti opodstatněné (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 14. května 1996, *Faroe Seafood a další*, C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 100, a ze dne 11. listopadu 1999, *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 58).

- 38 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly opatření nezbytná k tomu, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla, přičemž taková prevence může představovat zejména to, že osoba povinná zaplatit clo získá od druhé smluvní strany, při uzavření smlouvy nebo až po něm, veškeré důkazy potvrzující skutečnost, že zboží pochází ze státu, na který se vztahuje systém všeobecných celních preferencí, včetně dokumentů prokazujících tento původ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, body 30 a 31).
- 39 Z výše uvedeného však nevyplývá všeobecná povinnost dovozce systematicky ověřovat okolnosti, za kterých bylo celními orgány státu vývozu vydáno osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, včetně činnosti vývozce při výrobě zboží. Takovou povinnost má dovozce pouze tehdy, existují-li zjevné důvody k pochybnostem o správnosti osvědčení o původu zboží. Jestliže se však dovozce za využití veškerých svých možností nepokusil zjistit okolnosti, za kterých bylo toto osvědčení vydáno, aby ověřil, zda jsou uvedené pochybnosti opodstatněné, je třeba mít v tomto případě za to, že zjevná chyba, které se dopustily celní orgány státu vývozu, mohla nebo měla být zjištěna dovozcem, který se tudíž nemůže odvolávat na svou dobrou víru ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.
- 40 Takovou všeobecnou povinnost dovozce nelze dovodit ani z čl. 220 odst. 2 písm. b) čtvrtého pododstavce celního kodexu, podle kterého platí, že aby se mohla osoba povinná zaplatit clo odvolat na svou dobrou víru, musí být schopna prokázat, že v „období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení“.
- 41 Kromě toho je třeba zatřetí ověřit, zda deklarant poskytl příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené unijním právem a vnitrostátními předpisy, které jej popřípadě doplňují nebo provádějí, s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 108, a ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 33).
- 42 Předkládajícímu soudu v projednávaném případě přísluší posoudit na základě všech konkrétních okolností sporu v původním řízení, zda jsou v projednávaném případě splněny podmínky použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, jež jsou připomenuty v bodě 24 tohoto rozsudku a zároveň Soudním dvorem v rámci tohoto rozsudku upřesněny, k tomu, aby se na základě čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu mohl dovozce dotčený ve věci v původním řízení dovolávat legitimního očekávání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 34).
- 43 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že se dovozce může podle tohoto ustanovení dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla s poukazem na dobrou víru, pouze v případě, jsou-li splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby toto pochybení bylo takové povahy, že jej osoba povinná zaplatit clo, která jednala v dobré víře, nemohla přiměřeným způsobem odhalit, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Takové legitimní očekávání není dáno zejména za situace, kdy dovozce měl zjevné důvody k pochybnostem o správnosti osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, a přesto se nepokusil, za využití veškerých svých možností, informovat se o okolnostech, za kterých bylo toto osvědčení vydáno, aby ověřil, zda jsou tyto pochybnosti opodstatněné. Taková povinnost však neznamená, že by byl dovozce obecně povinen systematicky ověřovat okolnosti, za kterých bylo celními orgány státu vývozu osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ vydáno. Je na předkládajícím soudu, aby s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem sporu v původním řízení posoudil, zda jsou tyto tři podmínky v projednávaném případě splněny.

Ke druhé otázce

- 44 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, lze skutečnost, že se dovozce nemůže podle tohoto ustanovení dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla, dovodit pouze z informací obsažených ve zprávě OLAF, nebo jsou příslušné celní orgány povinny shromáždit dodatečné důkazy o jednání vývozce.
- 45 V tomto ohledu je třeba připomenout, že otázku, zda se dovozce může podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu bránit dodatečnému výběru dovozního cla, je třeba posoudit s ohledem na tři kumulativní podmínky použití tohoto ustanovení uvedené v bodě 24 tohoto rozsudku, přičemž působnost tohoto ustanovení byla upřesněna v rámci odpovědi na první otázku na základě všech konkrétních skutkových okolností věci v původním řízení.
- 46 Pokud jde konkrétně o jednání vývozce, z bodů 27 až 32 tohoto rozsudku vyplývá, že se dovozce nemůže dovolávat takového legitimního očekávání a vyhnout se díky tomu dodatečnému výběru cla, pokud je vydání nesprávného osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ celními orgány státu vývozu přičitatelné jednání vývozce (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 54).
- 47 Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora týkající se pravidel rozdělení důkazního břemene v této oblasti, celním orgánům státu dovozu, které hodlají provést dodatečný výběr cla, v zásadě přísluší, aby předložily důkaz o tom, že je vydání nesprávného osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ celními orgány státu vývozu přičitatelné nesprávnému popisu skutečností ze strany vývozce. Jestliže však zejména následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce celní orgány státu dovozu nemohou uvedený důkaz podat, je na dovozci, aby případně prokázal, že bylo uvedené osvědčení založeno na správném popisu skutečností ze strany vývozce (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, body 39 a 46, a ze dne 8. listopadu 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 41).
- 48 Pokud zpráva OLAF obsahuje informace, které jsou za tímto účelem relevantní, lze ji v tomto ohledu zohlednit při prokazování toho, zda jsou splněny podmínky, za kterých je dovozce oprávněn se ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dovolávat legitimního očekávání.
- 49 Pokud však tato zpráva obsahuje pouze obecný popis dané situace, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, pak tato zpráva nemůže sama o sobě postačovat k prokázání toho, zda jsou tyto podmínky ve všech ohledech splněny, zejména pokud jde o relevantní jednání vývozce.
- 50 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, lze skutečnost, že se dovozce nemůže podle tohoto ustanovení dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla, dovodit z informací obsažených ve zprávě OLAF. Pokud však tato zpráva obsahuje pouze obecný popis dotčené situace, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu, pak tato zpráva nemůže sama o sobě postačovat k právně dostatečnému prokázání toho, že jsou tyto podmínky skutečně ve všech ohledech splněny, zejména pokud jde o relevantní jednání vývozce. Za takových okolností je v zásadě na celních orgánech státu dovozu, aby prostřednictvím dodatečných důkazů podaly důkaz o tom, že je vydání nesprávného osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ celními orgány státu vývozu přičitatelné nesprávnému popisu skutečností ze strany vývozce. Jestliže však celní orgány státu dovozu nemohou uvedený důkaz podat, je na dovozci, aby případně prokázal, že bylo uvedené osvědčení založeno na správném popisu skutečností ze strany vývozce.

K nákladům řízení

- 51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, je nutno vykládat v tom smyslu, že se dovozce může podle tohoto ustanovení dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla s poukazem na dobrou víru, pouze v případě, jsou-li splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby toto pochybení bylo takové povahy, že jej osoba povinná zaplatit clo, která jednala v dobré víře, nemohla přiměřeným způsobem odhalit, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Takové legitimní očekávání není dáno zejména za situace, kdy dovozce měl zjevné důvody k pochybnostem o správnosti osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, a přesto se nepokusil, za využití veškerých svých možností, informovat se o okolnostech, za kterých bylo toto osvědčení vydáno, aby ověřil, zda jsou tyto pochybnosti opodstatněné. Taková povinnost však neznamená, že by byl dovozce obecně povinen systematicky ověřovat okolnosti, za kterých bylo celními orgány státu vývozu osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ vydáno. Je na předkládajícím soudu, aby s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem sporu v původním řízení posoudil, zda jsou tyto tři podmínky v projednávaném případě splněny.
- 2) Článek 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 2700/2000, je nutno vykládat v tom smyslu, že v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, lze skutečnost, že se dovozce nemůže podle tohoto ustanovení dovolávat legitimního očekávání, aby se bránil dodatečnému zaúčtování dovozního cla, dovodit z informací obsažených ve zprávě Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF). Pokud však tato zpráva obsahuje pouze obecný popis dotčené situace, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu, pak tato zpráva nemůže sama o sobě postačovat k právně dostatečnému prokázání toho, že jsou tyto podmínky skutečně ve všech ohledech splněny, zejména pokud jde o relevantní jednání vývozce. Za takových okolností je v zásadě na celních orgánech státu dovozu, aby prostřednictvím dodatečných důkazů podaly důkaz o tom, že je vydání nesprávného osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ celními orgány státu vývozu přičitatelné nesprávnému popisu skutečností ze strany vývozce. Jestliže však celní orgány státu dovozu nemohou uvedený důkaz podat, je na dovozci, aby případně prokázal, že bylo uvedené osvědčení založeno na správném popisu skutečností ze strany vývozce.

Podpisy.